hmõi desideriũ erit clamor: qua ppter verus ẽ sermo beatissimi Aug'. qui dixit. quia in tribulatione clamat obnixius. Obhanc causaz dixit alibi. Idem btũs Aug'. quia ppter hoc immittit deus tribulatiões: vt tribulati clamẽt ad ipm: clamãtes exaudiat: exauditi liberent liberati glorificent misericordissimũ liberatorem deum. Qua ppter dixit idem sup euãgelium Matth'. quia tempestatem fecit oriri in mari. vt nauicula iactaret fluctibus: vt metu tempestatis territi discipuli excitarẽt dñm iesum christũ dormientẽ: ⁊ clamarẽt ad ipsum a facie tempestatis: exauditiq; ⁊ liberati glorificarent ipm. sicut ⁊ ibi factũ est. Scdo adiuuat oronẽ afflictio: qm̃ afflictio miseria ẽ. Miseria vero/ ꝓuocatrix est miserationis apud misericordissimũ: ppter qd ⁊ miscdia dicit q̃ miseria cordis de alieno malo. qd ꝓprie compassio noiat. quasi alienẽ cõsortiũ passionis. Que qdẽ ⁊ si in deo locũ nõ habeat/ q̃tuz ad effectum. quãtũ tñ ad effectũ subuentiõis cõpetit eidem quaten' phas est. Subueniens em̃ miserator deus tribulatis. Hoc facit ipis qd socius tribulatiõis faceret si posset eisdem: vicz liberans eos/ vel tribulationẽ mitigans aut leniens ipis. Quia igit afflictio ꝓpria in eis. qui aliũde tribulãt. addit ad miseriã ipõrum: addit ⁊ ad ꝓuocationẽ vt pdiri miserationis. Et ppter hoc addit adiutoriũ exauditionis ipsius oronis p quã miseratio intendit impetrari. Tertio qm̃ ipsa afflictio propria. quedã ps est iustificationis. Necesse est vt ppter illã detrahat miserator deus siue minuat de vindicta: quã irrogaturus erat/ si ista afflictio nõ esset. Nõ quidẽ minuit aut detrahit p quãtitate afflictionis hmõi sed p largitate sua/ fm largitatẽ ⁊ ĩmensitatẽ misdie sue. Interdũ etiã totã detrahit initio afflictõis hmõi ⁊ sententiã dãnatiõis ĩminentis totam reuocat: totãq; penã minatã ignoscit. sicut manifestum est fecisse niniuitis/ cũ agerẽt penitentiam ad pdicationem Jone pphete. Manifestũ igit ẽ tibi p hoc: q̃tũ ⁊ qualiter afflictio ꝓpria adiuuat ad oronẽ adipetrandũ miserationẽ. Juxta hoc dixit Bernũ. Clareuallen. Jõ affligere se debet orans coram dño: vt parcat saltem flagellato: q nõ pcit iustificato: ac si diceret: vt ipa flagellatio miscdiam ꝓuocet quã iustitia (quia nulla est) ꝓuocare nõ pot. Si quis aũt querat de mugitib' boum: ⁊ ciulatibus puuloru: ⁊ de afflictionib' animaliuz q̃s passa sunt apud niniuitas: in q vel ppter qd adiuuabant orones niniuitarũ. Rñdeo in ꝓ quia afflictiões erant hoim quorũ erãt puuli ⁊ quorũ erant aialia. Causa aũt in hoc ẽ qm̃ ⁊ in filijs ⁊ in aialibus suis ac rebus alijs: manifestum ẽ affligi patres ⁊ matres ⁊ rerũ hmõi possessores. De ieiunio vero q̃tuz adiuuet oronẽ: expressit beat' Aug' vbi dixit. q si vis orationẽ volare ad deũ: fac ei duas alas: ieiunium/ ⁊ elemosynã: quarũ igit altera alarũ: adiuuet volucrem ad volandũ tñ. simili mõ adiuuet ieiuniũ oronẽ ad volandũ ad deum. volatus aũt hmõi exauditio est. nõ em̃ ascendere dicuntur orones: nisi quas exaudit de'.

Quare ieiunio tanta efficacia tribuatur.

Habet aũt questionem ⁊ ãmirationẽ nõ leuem. ppter quod sapientissimus ⁊ sanct' Aug'. Jeiunio tantã efficaciã ⁊ virtutẽ hic attribuit: vt eã elemosyne parificare videatur. Alle em̃ due paris virtutis sunt/ ⁊ equalis per omnia in omnibus volatilib': ⁊ equale prestant eis adiutoriũ ad volandũ. nec potior ẽ in hoc ala dextera q̃ sinistra. nec ecõuerso. Cũ econuerso se habeat in maiori pte hominũ. Nõ em̃ equalis virtutis aut fortitudinis sunt dextera manus ⁊ sinistra in hominibus: imo in pluribus dextera sinistram excedit. In solis vo illis q vocant ambodextri qualis fuit hayoth ⁊ gabaonite ⁊ p omnia eiusdẽ fortitudinis sunt: ⁊ ad opandũ eiusdẽ adiutorij. Aplus aũt dixit. j. ad Timoth'. iiij. quia pietas ad omnia valet. exercitatio aũt ad modicũ valet. Jeiuniũ vero vna est de exercitationibus corpalibus quare nulla est compatio ieiunij ad pietatem quẽadmodũ nulla est eius quod est modicuz ad omnia. Rñdeo in hoc ⁊ dico verũ esse. hoc est veri nois ⁊ rõnis ieiuniũ. oblatio ⁊ sacrificium est ꝓprij corporis. sicut euidenter testatur aplus ad rhomanos. xij. dicens. Obsecro vos p miscdiam dei exhibeatis corpa vestra hostiã viuentẽ/ sanctam/ deo placentẽ. preserim cũ nõ auaricie: sed miscdie ieiunat. Hoc aũt est. cum ea que detrahunt corporibus de alementis: in christi pauper alemoniã/ vel in alios vsus pios erogant. Nec videt esse veri nois: quo nõ ⁊ aia ⁊ corpus affligit. Nec modica ẽ afflictio anie humane/ fames ⁊ sitis. qd inde manifestũ ẽ: q: cũ vehementer inualuerint: cogũt hoiem comedere man' suas/ vel

alia de carnibus suis: que rape de ipso corpore suo poterint. Similiter ⁊ de vehemētia sitis bibere eñ ꝓpriū sanguinē/ vel vrinas cōpellit. Afflictiones ꝛo corpis eē ipm ieiuniū: atenuatio eiusdē corpis: que p pauca ⁊ moderata ieiunia fit/ euidēter ostendit. Hoc aūt nō p pterea dico quia ita ieiunādū: vt in hmōi rabiem sitis esuriens inualescat. Sed potius vt manifestū tibi fiat: quia veri nois ⁊ rōnis: ieiunium ⁊ sacrificiū ē vt dixi: ⁊ iustificatio q̄dātā aīe q̄ corpis. Et ꝓpter hoc efficax non mediocriter ad placādū iram iustissimā dei. ⁊ ad minuendū penas meritas seu debitas. Quo eñ quis vehemēti⁹ se affligit pro suis vitijs ⁊ peccatis: tāto min⁹ in se ipo relinquit diuine iustitie puniendū. Quapropter cū semetipsum sufficienter iustificat: non ē adeo vlteri⁹ iustificand⁹. Sicut docet apostol⁹. j. Corinth. xi. dicēs. q̄ si nosmetipos diiudicarem⁹: non vtiq̄ diiudicaremur. Iam igit declaratū ē tibi per hoc: quaten⁹ ⁊ qualiter ala altera orationis ē ieiuniū: vicz ad impetrationē remissionis pene merite seu vindicte. Adiuuat etiā orationē ad volandū in sublime/ diuine misericordie qm miserabilez efficit ieiunantē. xm qd dicit apostol⁹. q̄ exercitatio corpis ad modicū valet. Intelligendū ē/ vt ē exercitatio. ⁊ hoc est dicere p se. valet nanq̄ per se ad frangendū vires carnis: ⁊ ad reprimendos/ ⁊ interdū extinguendos ardores cōcupiscentiarū carnaliū. Et ad hoc efficax est valde ieiunium/ quēadmodū subtractio lignorū adextinguēdū incēdiū. Sic dr. detrahe ligna foco. si vis extīguere flāmas. Et carnis mot⁹ ocia/ vina/ dapes. Hec intelligas hic exercitationē corpis: nisi macerationē carnis: q̄ fit non solū ieiunijs. sed etiā laboribus. ⁊ oñibus sanctis occupatiōib⁹. p se igit inq̄tū exercitatio corporis: ⁊ p hoc q̄ ē exercitatio: ad hoc valet qd̄ dixi. quod reuera modicū est cōparatione vtilitatū pietatis. Pietas eñ. i. misericordia ⁊ ad illud valet: ⁊ ad oñia alia que salutis sunt siue pertineāt ad salutē. Nihil eñ est/ vel venie/ vel gratie/ vel glorie/ quod pietas nō impetret. sicut exp̄sse legit. Thobie. qm elemosina ab oñi peccato et a morte liberat. ⁊ non patitur animā ire in tenebras. Et iterū. Nō auertas faciē tuam a paupere: Ita eñ fiet vt nec a te vertet facies dñi. Elemosina nanq̄ non solū potest vl' valet p eum in quo est/ vel facit illam: sed etiā p eos quibus fit. valet etiam p semetipsaz. Elemosyna eñ p illō qd̄ elemosyna est: habet fructus ⁊ vtilitates mirabiles ⁊ mirificas. sicut est euidenter colligere ex testimonijs scripturarū. Quid vero p sophisticas calūnias: que in scolasticis disputationibus nō tam fructuose q̄ tumultuose audiuntur: pietatem intellexerunt in sermōe p̄misso Apli illa que theosebia noiat. ⁊ hoc indubitanter cultus deo debit⁹ ⁊ accept⁹ noiat. q̄ rectissime veneratio scōr. i. rer. scār/ i qb⁹ ꝓmatū ⁊ principatū supeminētissimū obtinet creator benedictus: tanq̄ in ꝓmis ⁊ maxime venerandus. Deinde beatissima ⁊ gloriosissima dei genitrix. post hoc vnusquisq̄ sanctor. ac sanctarū in ordine suo. Hec demēt sacramenta sacramentalia sacraq̄ bona sua. et sacra vasa atq̄ ornamenta. Et generaliter oia quecūq̄ bñdictionibus pontificalibus sacrātur vel sanctificātur. Omnia nanq̄ hmōi tāq̄ sacra veneranda sunt.

Assiduitas oronū adiuuat nōbilit. Ca. XXX

Et aliud fortissimum oronis adiutorium. s. assiduitas: sicut testat Iacobus vltimo. c. epl'e sue dicens. quia multum valet deprecatio iusti assidua. Et apls. j. ad Thessal. Sine intermissione orate. Et ipa veritas in euāgelio luce. qm oportet semp orare/ ⁊ non deficere. Qualiter aūt orabimus semp. Impossibile eñ manifestū est semp aliquē orare/ qualiter possibile est dormientem orare cum dormit. Credo aūt te hic audiuisse verba hominū: de quibus fuerunt qui dixerunt vitam oēm sanctorū/ orationē esse. ꝓpter auctoritatem que dicit. Iustus nō desinit orare: nisi cū desijt iustus eē. Hoc aūt nō est dictum nisi p tropiā: quo due res que idem vel equalia efficiunt. solent dici vnū eē. iuxta ꝓmonē apli. j. ad Corinth. iij. Qui plantat ⁊ qui rigat vnū sunt. Et intelligit vnū in efficacia seu intellectu. Sic se habet de oronе iustorum/ ⁊ de vita eorū. In effectu nāq̄ impetratiōis apud deū vnū ⁊ idem sunt. Eadem eñ impetrāt apud ipm vita sanctor. ⁊ oro eorundē. Vtraq̄ eñ impetrat ⁊ veniā ⁊ gloriā ⁊ gratiā. ⁊ oñe alid bonū qd̄ ipis largitione diuina tribuit. Quidam q̄ ex sanctis ꝓfib⁹/ dixit se incessant orare/ pro eo q̄ vel ipe orabat in persona sua/ vel paupes quos labore manuū suarū sustētabat. Dicit igitur se orare cū pro ipso orabat. Vel non est opus vt in explanatiōibus troporū ⁊